καρδιές τους χτυποῦσαν δυνατά... Μιὰ παλὴὰ λησμονημένη ἀγάπη ξαναγεννιώτανε αὐτὴ τὴ στιγμὴ μέσα τους καὶ ὅλο τὸ παρελθόν, μιᾶς χαμένης ζωῆς, ξαναγύριζε στὴ φαντασία τῶν δυὸ αὐτῶν δυστυχισμένων ψυχῶν.

— Ποτὲ δὲν τὄλεγα, πῶς θὰ σὲ ξαναβλέπανε τὰ μάτια μου, Παῦλο, τοῦ ψιθύρισε ἐκείνη, ὕστερ' ἀπὸ λίγο.

— Καὶ μάλιστα, ἔτσι Λουΐζα ! Ἔτσι, σὰν σήμερα, μὲ μιὰ τέτοια φριχτὴ περιπέτεια.

Ἀκίνητοι κι' οἱ δυὸ ἔστεκαν κοντὰ στὸ τραπέζι, ἀγκαλιασμένοι σφιχτὰ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον.

— Ἤμουνα ἀποφασισμένη νὰ σὲ σκοτώσω, ἂν δὲ μοῦλεγες τὄνομά σου, τοῦ εἶπε ἐκείνη κυττάζοντάς τον στὰ μάτια. Εἶχα φοβηθεῖ πολύ.

Τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτή, πρὶν προφτάσει ὁ Παῦλος νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ἀκούστηκαν βήματα στὸ διάδρομο.

— Ὁ Στέφανος... ὁ ἄντρας μου, ἔκανε ἡ Λουΐζα καὶ τραβήχτηκε ἀπὸ κοντά του.

Καὶ πρὶν ἀκόμα συνέλθουν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν ταραχὴν των αὐτή, μπῆκε στὴν τραπεζαρία ὁ Στέφανος, ὁ ἄντρας τῆς Λουΐζας.

— Στέφανε, ἦρθε ὁ Παῦλος, τὸν εἶδες ;

— Ἀ ! τὸ ξέρω, ἀπήντησε ἐκεῖνος, πέρασε ἀπ' τὸ Σιδηρουργεῖο καὶ τοῦδωσα μ' ἅλιστα καὶ τὸ κλειδὶ νὰνοίξῃ τὸ σπίτι,γιατὶ φαντάστηκα πὼς δὲν θᾶσαι ἐδῶ.

Καὶ ὕστερα γυρίζοντας πρὸς τὸν Παῦλο προσέθεσε :

— Πῶς σοῦ φαίνεται λοιπὸν ἡ γυναῖκα μου ;

— Μιὰ πρώτης τάξεως σύντροφος τῆς ζωῆς σου, Στέφανε, τοῦ ἀπήντησε γελῶντας ὁ Παῦλος.

Ἡ Λουΐζα ἐμπῆκε βιαστικὴ στὴν κουζίνα νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ βραδυνὸ φαγητὸ καὶ σὲ λίγο καὶ οἱ τρεῖς κάθισαν στὸ τραπέζι.

— Καλῶς ὥρισες, Παῦλο, εἶπε ὁ Στέφανος στὸ φίλο του μόλις ἄρχισαν νὰ τρῶνε.

— Καλῶς σᾶς βρῆκα, Στέφανε, ἀπήντησε ὁ Παῦλος, ἐνῷ τὰ μάτια του ἔπεσαν ἐπάνω στὰ μάτια τῆς Λουΐζας ἡ ὁποία καθόταν ἀπέναντί του.

***

Σὲ λίγο ὅταν τελείωσαν τὸ τραπεζι, ὁ Στέφανος πρότεινε στὸ φίλο του τὸν Παῦλο νὰ κάνουν μιὰ βόλτα ὡς ἔξω.

— Εἶνε καλὴ βραδυὰ τοῦ εἶπε. Πᾶμε λιγάκι ἕως τὸ καφενεῖο τοῦ Μπάρμπα—Λύν, θέλω νὰ θυμηθοῦμε λίγο τὰ παληά μας.

Ὁ Παῦλος δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρηση.

Χαιρέτησε τὴ Λουΐζα προσπαθώντας νὰ πνίξῃ μέσα του ὅλο τὸ αἴσθημα ποὺ πλημμύριζε τώρα τὴν ψυχή του.

Ἡ Λουΐζα τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ τοῦδωσε τὸ χέρι.

Καὶ οἱ δυὸ φίλοι ἔφυγαν ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὴ Λουΐζα, ἡ ὁποία τούς συνώδευσε ὥς τὴν ἐξώπορτα.

Ὅταν ἡ γυναῖκα τοῦ σιδηρουργοῦ ἔμεινε μόνη στὸ σπίτι της δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν πόνο ποὺ ἔσφιγγε ὥς τώρα τὴν ψυχή της : «ὁ πιστός, ὁ ἀγαπημένος της Παῦλος ζοῦσε λοιπὸν ἀκόμα... Ζοῦσε ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχε κάνει τόσα ὄνειρα, εἶχε περάσει τόσες ἀγωνίες, στὰ χρόνια ἐκεῖνα ποὺ ἤτανε ἀκόμα κοριτσάκι...»

Ἡ Λουΐζα ἔπεσε μιὰ στιγμὴ σ' ἕνα ξεθωριασμένο παληὸ καναπὲ ποὺ ἤταν στὴν τραπεζαρία καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια μὲ τὰ χέρια της...

Ὅλο τὸ παρελθὸν πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν ὄνειρο ἀπ' τὰ μάτια της.

Σηκώθηκε ἀπότομα ταραγμένη κι' ἔτρεξε στὴν κάμαρά της. Σ' ἕνα παληὸ σεντοῦκι ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ κρεββάτι της ἡ Λουΐζα ἐπῆγε νὰ βρῇ κάτι ποὺ εἶχε ἀπὸ χρόνια ἐκεῖ λησμονημένο. Μὲ χέρια ποὺ τρέμανε ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συγκίνηση ἄνοιξε τὸ σεντοῦκι αὐτό, ἔψαξε μέσα σὲ κάτι κουρέλλια καὶ κάτω ἀπ' αὐτὰ ἀνέσυρε ἕνα μικρὸ τενεκεδένιο κουτάκι. Ἡ Λουΐζα τὸ ἄνοιξε μὲ προσοχή. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν μιὰ παληὰ φωτογραφία τοῦ Παύλου Ροῦμερ, ὅταν ἤταν ἀκόμα 18 ἐτῶν...

Ἡ Λουΐζα δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της...

Ἔσκυψε καὶ ἔφερε τὰ χείλη της στὸ νεαρὸ πρόσωπο τοῦ Παύλου ποὺ τὴν ἐκύτταζε τώρα σ' αὐτήν τὴν φωτογραφία, ὅπως τὴν πρώτη ἐκείνη φορά.

Ἡ Λουΐζα μὲ τὴ φωτογραφία στὸ χέρι ἔκλαιγε τώρα μιὰ παληὰ λησμονημένη ἀγάπη, μιὰ ἀγάπη ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ξαναζήσῃ στὴν καρδιά της...

Henri Barbusse

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ «Μπουκέτου» ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου τυγχάνει ὁ κ. Γεώργιος Χ. Ὑψηλάντης πρὸς τὸν ὁποῖον, παρακαλοῦμεν, ὅπως ἀπευθύνωνται ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ «Μπουκέτου», δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ περιοδικόν μας καὶ τὰς ἐκδόσεις μας.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΜΠΑΜΠΗΣ

Ξαπλωμένος μπροστὰ στὴ σόμπα, πάνω στὸ παχὺ χαλὶ τῆς καμαρούλας του, μὲ τὴν ψεύτικη ἀρκούδα του στὴν ἀγκαλιά του ὁ Μπάμπης συλλογίζεται. Ἡ μίς τοῦ εἶπε πὼς πρέπει νὰ λυπᾶται τὰ φτωχὰ παιδιὰ ποῦ κρυώνουν καὶ πεινοῦν. Ὁ Μπάμπης ρώτησε γιατὶ κρύωναν καὶ πεινοῦσαν τὰ παιδιὰ καὶ γιατὶ ἤταν φτωχὰ καὶ ἡ μὶς τοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶχε φύγει ἡ μαμά τους. Ὁ Μπάμπης εἶναι ἕνα πολὺ σκεπτικὸ καὶ ἔξυπνο ἀγοράκι μὰ δὲν καταλαβαίνει καὶ πολὺ καλὰ πῶς μπορεῖ νὰ φύγῃ μιὰ μαμὰ καὶ ν'ἀφήσῃ μόνο τὸ μικρὸ παιδί της. Ἡ δικιά του ἡ μαμὰ τὸν πέρνει πάντα μαζί της ὅταν πάῃ στὸ Vichy. Ἐκείνη δὲν τὸν ἄφηνε ποτὲ μόνο νὰ κρυώνει καὶ νὰ πεινᾶ... ποτέ.

Μία μέρα τοῦ εἶπαν νὰ μὴν κάμνῃ θόρυβο γιατὶ ἡ μαμά του εἶχε πονοκέφαλο. Καὶ ἔτσι πολλὲς μέρες ὁ καϋμένος ὁ Μπάμπης περπατοῦσε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀνησυχήσῃ τὴν μαμὰ ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε. Δὲν τὴν ἔβλεπε πιά, θοῦτε καὶ τὸν μπαμπᾶ του ὥσπου μιὰ μέρα τὸν πῆγαν στὴ θεία του. Ὁ Μπάμπης χάρηκε πολύ· εἶχε ἀρχίσει νὰ φοβᾶται τὸ σπίτι του ποὺχε γίνει σιωπηλὸ καὶ βουβό. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν γύρισε ἡ θεία του τὸν βρῆκε νὰ γελᾷ δυνατὰ καὶ χαρούμενα. Ποτὲ δὲν ἤταν τόσο εὐτυχισμένος. Μὰ κείνη τὸν ἅρπαξε ἀπότομα στὴν ἀγκαλιά της, φωνάζοντας : «Σώπα, σώπα, μὴ γελᾷς, φτωχὸ ὀρφανό». Καὶ ὁ Μπάμπης σὰν ξαναγύρισε στό σπίτι ποὺ ἤταν τώρα πιὸ σιωπηλὸ ἀπὸ πρίν, ξαπλώθηκε πάλι στὴν ἀγαπημένη του θέσι, πῆρε πάλι τὴν ἀγαπημένη του ἀρκούδα καὶ τὴν ρώτησε γιατὶ ἔκλαιγαν ὅλοι, γιατὶ δὲν ἔπρεπε νὰ γελᾷ, γιατὶ τὸν ἔλεγαν ὀρφανό. Μά ἡ ἀρκούδα δὲν ἤξευρε... Καὶ ὁ Μπάμπης δὲν ξαναεῖδε τὴν μαμά του... Μιὰ φορὰ ποὺ θέλησε νὰ ρωτήσῃ τὸν μπαμπᾶ του πότε θὰ τὴν ξανάβλεπε τὸν πῆραν τόσο γρήγορα ἀπ' τὸ δωμάτιο ποὺ τρομαγμένος δὲν ξαναρώτησε.

Καμμιὰ φορά, τώρα, ξεχνοῦσαν νὰ ζεστάνουν τὸ κρεββατάκι του πρὶν πλαγιάσῃ καὶ ὁ Μπάμπης κρύωνε. Καὶ σὰν ξυπνοῦσε δὲν ἤταν πάντα ἕτοιμη ἡ σοκολάτα του καὶ ὁ Μπάμπης πεινοῦσε. Κι' αὐτὸ δὲν εἶχε γίνει ποτὲ ποτὲ πρίν... πρὶν ποὺ ἔβλεπε τὴν μαμά του καὶ κοὺ μποροῦσε νὰ γελάσῃ. Καὶ ξαπλωμένος στὸ χαλὶ ὁ Μπάμπης συλλογίζεται πόσο πιὸ καλὰ ἤταν τότε, πρίν. Ἀ, τώρα τὸ εἶχε καταλάβει πολὺ καλὰ πὼς ὅταν φεύγει ἡ μαμὰ τὸ μικρὸ ἀγοράκι της κρυώνει καὶ πεινᾷ. Καὶ τὸ ξέρει ὅτι ἔφυγε ἡ μαμά του. Ρώτησε τὴν Ἀννέττα τὴν καμαριέρα τί θὰ πῇ ὀρφανὸ καὶ αὐτὴ τοῦ εἶπε. Ναὶ βέβαια τώρα εἶνε σὰν τὰ φτωχὰ ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὁποῖα τοὖχε μιλήσει. Μήπως κι' αὐτὸς δὲν κρυώνει, δὲν πεινᾷ, καμμιὰ φορά ;

Μιὰ μέρα ποῦ ἔλαμπε ὁ ἥλιος στὸν καταγάλανο οὐρανὸ ὁ Μπάμπης σκέφθηκε ὅτι μποροῦσε νὰ τρέξῃ λίγο στὸν κῆπο. Ἀλλὰ ἐπειδὴ στὴν Ἀγγλία δὲν βγαίνη ποτὲ ποτὲ ἥλιος — κι' αὐτὸ τὸ εἶχε διαβάσῃ στὸ μεγάλο ἀγγλικό του βιβλίο—ἡ μὶς δὲν θὰ καταλάβαινε ἂν τῆς ἐξηγοῦσε ὅτι μὲ τὸν ἥλιο δὲν κρυώνει κανείς. Γι' αὐτὸ ἔφυγε κρυφὰ καὶ πῆγε νὰ παίξῃ κοντὰ στὰ κάγκελα γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπουν ἀπὸ τὸ σπῆτι. Σὲ λίγο ἄκουσε μιὰ κλαψιάρικη φωνὴ νὰ ζητᾶ ἐλεημοσύνη. Σήκωσε τὸ ξανθό του κεφάλι καὶ εἶδε ἕνα ζητιανάκι πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα. Ὁ Μπάμπης τὸ γνώρισε ἀμέσως. Θὰ ἤταν κανένα φτωχὸ σὰν κι' αὐτόν. Τοῦ χαμογέλασε γλυκά, σὰν σὲ φίλο, καὶ πλησίασε...

— Τί θέλεις ; ρώτησε.

— Πεινῶ, εἶπε τὸ παιδί, δῶσε μου λίγο ψωμί.

— Ξεύρω - εἶπε ὁ Μπάμπης καὶ χαμογέλασε πάλι.

— Πεινῶ, κρυώνω, εἶπε πάλι τὸ φτωχό, δῶσε μου τίποτα ἀρχοντόπουλό μου.

— Ξεύρω, ξανάπε τὸ ἀγοράκι σκεπτικά, ξεύρω. Πονοῦσε τὸ κεφάλι τῆς μαμᾶς σου καὶ ἔφυγε καὶ πῆγε μακριὰ γιὰ νὰ μὴν πονῇ πιά. Τὸ ξεύρω, ἔτσι ἔφυγε καὶ ἡ δική μου μαμᾶ...

Τὸ φτωχὸ γύρισε πίσω καὶ δείχνοντας μιὰ κουρελιάρα ποῦ εἶχε πλησιάσει :

—Τί λές; εἶπε μὲ ἔκπληξι, δὲν ἔφυγε ἡμαμά μου.

Ὁ Μπάμπης κύτταξε τὴν γυναῖκα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ μαμά σου ; Ρώτησε.

Τὸ παιδὶ ἔνευσε καταφατικά.

— Λοιπόν, εἶπε σιγὰ ὁ Μπάμπης ἐνῶ τὰ γλυκὰ παιδικά του μάτια πήγαιναν γεμᾶτα ἀγωνία ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς μάνας στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ, λοιπόν, ἀφ' οὗ ἐσένα δὲν ἔφυγε ἡμαμά σου, πῶς πεινᾶς ; πῶς κρυώνεις ;

Ξαπλωμένος μπροστὰ στὴ φωτιὰ στὸ παχὺ χαλὶ τῆς κάμαράς του ὁ Μπάμπης συλλογίζεται. Ἀόριστη, μὰ βαθειὰ ριζωμένη στὴν παιδικὴ καρδιά του, ἡ ἀγωνία κάποιου ἀκατανόητου, τὸν τυραννεῖ.

A. P. M.

ΚΑΙ ΤΟ
ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ
„ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
ΕΙΚΟΣΙΟΚΤΑΣΕΛΙΔΟΝ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ
Μὲ θαυμασίαν τρίχρωμον εἰκόνα
Ἐξωφύλλου